

sedeli, poslušali Sočin šum in nazdravljali žareči mladi deklici.

„Minile so težave učenja,“ je objemala Kamenska polhčerko, „zdaj se odpočiješ, otrok, zdaj boš zopet živel meni.“

„Minile so težave učenja, draga mama... A nastopil je resni čas, čas dela v poklicu. Hvaležna sem ti, draga, blaga mati. Hvaležna sem vam vsem za vašo ljubeznivo pomoč. Pa zabiti ne smem, da uživam kruh usmiljenja, zabiti ne smem, da mi pokaže lahko danes, jutri, nova gospodinja pot... Tudi se nisem učila za to, da bi visela kot teža na tujih ramenih. Oglasila sem se pri ravnatelju za službo.“

„Nehvaležnica!“ se je zasolžila Kamenska, „tudi ti me zapustiš?“

„Moram, mati, moram, sramovala bi se, če bi jedla še nadalje nezaslužen kruh. Sramovala bi se čakati, da me odpodi druga... Ah, mama!... Saj ne boš več sama...“ —

Prebledela je, gledala na stopnjice. Peris s podnosom, polnim steklenic, je sledil njenemu pogledu. Steklenice so padle z ropotom na tla. Mati se ozre, srce ji zastane. V popotnem plašču stoji na stopnjicah bradat tujec. Kot da ga je pripodilo hrepenje — kot da mu je ustavila srčna tesnoba korak. Bradat je, zagorel. Možat obraz, ponosna postava. Kdo bi poznal v njem vitkega mladeniča, ki je odšel, pet let je tega, v bajno deželo, za bajnim zakladom. Niso ga poznali Goričani, ko je šel peš po Gorici, motril hiše in ljudi. Niso ga poznali Solkanci, ko jih je srečeval na prašni cesti, katero je prehodil, mali kovčeg v roki — Kamenski graščak.

Pa spoznala ga je mati, spoznala najdenka. Novih steklenic je prinesel Peris. Poslom sta bila odprta klet in hram. Šumné zdravice so pozdravljale prihod gospodarjev. Tiho, plaho, se je izgubila Ivanka iz vesele družbe, tiho, plaho so izpraševali posli, zakaj je prišel gospodar brez sluge.

(Konec.)

Dalmacija!

Zložil G. Koritnik.

Zader, 19. avgusta 1908.

Dalmacija, dežela plodnih sanj,
kakó za tabo duša je gorela,
ponosna misel me je spreletela
na pragu tvojem, ki sem stopil nanj.

Dalmacija! kot nekdanj v carskih čet
blestečem solncu kraljevala si,
kraljica morska, krās mi svoj odkrij!

Na prag slovanstva poln pričakovanj!
Ta vroča misel je duhá prevzela,
ko je pred mano rastle iz pepela
stoletij rimskih veličastni dan...

Bilā barbaru v strah si in trepet,
ki kralj meč ob tvoje je čeri —
slovanstvu bodi zdaj ponos in cvet!

Domotožje.

Zložil G. Koritnik.

Odkod si doma in kako ti je ime —
tvoje oči so objokane, bolne,
ustne so tvoje žalosti polne,
mrzle kot polnoč so tvoje roke?

Strah me je samega v tvoji bližini,
v hladnem objemu izstradanih rok —
v strahu zaklical bi kakor otrok,
ki mu je mati umrla v tujini...

V blede se marmor lice oblači,
kjer se zablistajo tvoje oči,
v duši globoko bolešt zaskeli,
kakor klic mrtvih v zakleti palači...

Vse je prenesel duh v sebi močan,
duh, ki sovraštvu in boli kljubuje,
vendar, ko tvoje stopinje začuje,
vsaka ponosna je misel zaman!